

naire imod Lovforslaget for Marinens Officerers Bedkommende som for Armeens, og tilmed have Marinens Officerer saa mange forskellige Stillinger, hvor de virkelig i Udførelsen af selve deres Metier og til Statens Nytte kunne gjøre sig separat Fortjeneste, at det her, som sagt, ikke træder saa skarpt frem som ved Armeen. Men med Hensyn til den separate Fortjeneste troer jeg dog ogsaa, at maatte gjøre opmærksom paa, at den, der gifter sig paa, hvad han deraf skal udvinde, han bygger virkelig sit Huus, sin Familiebygning, paa meget løst Sand; thi en saadan separat Fortjeneste maatte nødvendigvis være beregnet paa Staadighed, men dette kan den paa ingen Maade være, og dette gjælder ligesaa meget med Hensyn til Søofficeren som med Hensyn til Landofficeren, idet jo ogsaa hiin kan commanderes bort, hvad Dieblisk det skal være. Der er i alt Fald kun den Forskel paa Søofficerens og Landofficerens Stilling, at naar det tilstedes den førstnævnte, at træde i saadanne Forhold, hvor han kan gjøre sig separat Fortjeneste, er det efter Tingenes Natur altid paa meget længere Tid. — Jeg troer saaledes at have for Dieblisset udtalt, hvad jeg har at sige om denne Sag, og jeg skal kun gjentage, hvad jeg har havt den Ære at udtale strax, at jeg finder, at denne Lov ikke bør nyde Fremme.

Lüttichau: Naar jeg vil komme til det samme Resultat, som den sidste ærede Minister, der nu satte sig, har udtalt at være kommen til, og navnlig vil være stærkt imod Lovforslaget, saaledes som det foreligger og er foreslaaet paa et andet Sted af selve den ærede Marineminister, vil jeg dog forvare mig imod, at jeg kommer til samme Resultat af de Grunde, som den ærede Marineminister nu har anført (Hør!). Det er vel saa, at i Realiteten vil jeg nærme mig dertil, men det forekommer mig, at der i Formen var adskilligt, jeg ikke kan tiltræde, og naar den ærede Marineminister f. Ex. har omtalt den Billiøshed, som skal finde Sted i Militairretten (Hør!), da formener jeg, at det i alt Fald maa være Noget, der kun kan høre hjemme i Marinen; thi i Landetaten finder det ikke Sted uden i alt Fald under ganske særdeles Forhold. Et Exempel paa, at en Militair kan have en Billie, ligger meget nær allerede

deri, at den meget ærede Marineminister for nogle Dage siden har stillet et Forslag, som han nu tilbagefalder. — Jeg skal dernæst gaae over til Sagen selv. Det er saaledes, som den ærede Krigsminister har anført, adskillige Aar siden, at de tidligere Bestemmelser angaaende Officerers Giftermaal bleve indskræpede, nemlig i Aaret 1819 efter en kongelig Befaling ved et Generalcommissariats-circulaire, hvorved det, som bekendt, fra Capitainer af 2den Classe og nedad blev paabudt, at enhver Officer, der vilde gifte sig, skulde godtgjøre, at han foruden sin Gage var i Besiddelse af en aarlig Indtægt af 600 Rbd. Det maa maaskee være mig tilladt at berøre Anledningen til disse Indskrænkninger; de hidrørte væsentligt fra den da nogle Aar forud tilendebrogede Krig; derved var Pengevæsenet blevet saa forviklet, at Repræsentativerne, hvormed Embedsmændene bleve betalte, vare sunken ned til at have næsten intet Værd. Ved Siden heraf vare Officererne meget lavt gagerede; det havde til Følge, at det for de ugifte Officerer var næsten umuligt at leve af deres Gager, og at det naturligt var endnu mindre muligt for de gifte Officerer. Dette blev erkendt af Regjeringen, og fra den Tid af skriver sig hovedsagelig Gratialer og Understøttelser af mange forskellige Arter og af mange Navne, som Regjeringen var villig til at yde de gifte Officerer; men da disses Antal tiltog i en saadan Grad, at Regjeringen ikke længere kunde overkomme alle disse Understøttelser, og da det tillige viste sig, at selv disse ikke vare tilstrækkelige, fandt Regjeringen det nødvendigt, at der maatte stee Indskrænkninger i Officerernes Giftermaalstilladelse, saaledes som de foreligge i hiin Bestemmelse, jeg har nævnt. Naar saadanne Indskrænkninger nu finde Sted og have bestaaet i nogle og tredive Aar, er det jo vistnok af Bigtighed at undersøge, om de have opfyldt deres Bestemmelse og saaledes stiftet den tilsigtede Nytte. Det er naturligt, at det, da jeg har gennemlevet hele den Tid og har staaet i saa nær Berørelse med alle de herhen hørende Forhold, ikke har kunnet undgaae min Opmærksomhed, hvilken Indflydelse disse Bestemmelser have havt, og jeg kan efter den nøieste Overveelse ikke komme til anden Er-